

– забезпечити функціонування меліоративних систем і поліпшити екологічний стан зрошуваних та осушених угідь;

– мінімізувати можливі збитки, що спричиняються шкідливою дією вод;

– удосконалити систему державного управління водними ресурсами.

Здійснення заходів повинно завершуватись їх реалізацією на практиці. На цьому етапі дуже важливим буде їх обговорення на басейнових і міжвідомчих радах із залученням обласних і районних державних адміністрацій, органів місцевого самоврядування, територіальних органів міністерств та відомств, водокористувачів, наукових закладів та громадських організацій. Така практична взаємодія дасть змогу ще на етапі планування усунути низку непорозумінь методичного і прикладного характеру.

Література:

1. Водне господарство в Україні / за ред. А. В. Яценка, В. М. Хорєва. – К. : Генеза, 2000. – 456 с.

2. Водогосподарський комплекс у басейні Дніпра : монографія / В. І. Вишневецький, В. А. Сташук, А. М. Сакевич. – К. : Інтерпрес ЛТД, 2011. – 188 с.

3. *Вострікова Н. В.* Аналіз стану законодавчої бази щодо інтегрованого управління водними ресурсами в Україні / Н. Вострікова // Державне будівництво. – 2014. – № 1. – С. 45–50.

4. Закон України “Про затвердження Загальнодержавної цільової програми розвитку водного господарства та екологічного оздоровлення басейну річки Дніпро на період до 2021 року” // Офіційний Вісник України. – 2012. – № 46. – Ст. 1800.

5. *Сташук В.* Сучасний стан та перспективи розвитку управління водними ресурсами України / В. А. Сташук // Водне господарство України. – 2012. – № 5. – С. 5–9.

Надійшла до редколегії 27.04.2015 р.

УДК 342:351.712

В. В. Круглов,

*к. держ. упр., докторант кафедри економічної політики
та менеджменту ХарPI НАДУ, м. Харків*

ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ В ПРОЦЕСІ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

Розкрито основні підходи до поняття публічного адміністрування. Проаналізовано функції державних органів влади та органів місцевого самоврядування, які здійснюють публічне адміністрування в процесі реалізації проектів державно-приватного партнерства. Визначено особливості функцій публічного адміністрування у сфері державно-приватного партнерства.

Ключові слова: публічне адміністрування, держава, приватний бізнес, партнерство, державно-приватне партнерство, соціально-економічна сфера, політика.

V. V. Kruglov,

*Professor of Political Science and Philosophy Department, Doctor of Public Administration,
Full Professor, KRI NAPA, Kharkiv*

PUBLIC ADMINISTRATION IN TERMS OF STATE-PRIVATE PARTNERSHIP

The article reviews the main approaches to the notion of public administration. An analysis of functions of the state authority and local bodies that perform public administration when implementing state-private partnership projects has been carried out. The peculiarities of functions of public administration in terms of state-private partnership have been determined.

Key words: public administration, state, private business, partnership, state-private partnership, social and economical sector, policy.

Розвиток відносин власності, еволюція економічних систем різних країн світу поступово приводить до появи необхідності нових підходів до побудови механізмів співіснування публічної влади та громадянського суспільства. В першу чергу зазначена проблематика стосується системи державного управління та всіх її елементів, які пов'язані з наданням державними органами публічних послуг.

Державне управління реалізує владні повноваження шляхом використання організаційної системи структур, які виконують передбачені законодавством функції, здійснюючи процеси адміністративного, правового, економічного та інших регулюючих впливів на об'єкти (суспільство, відносини, діяльність) шляхом відповідних форм реалізації зазначених впливів.

Враховуючи безпосередню дію держави на формування економічної політики, відбувається і переосмислення ролі традиційних методів розвитку секторів, які донедавна вважалися державною монополією. Пошук нових підходів, які передбачають залучення публічних та приватних механізмів впливу на економічну сферу, орієнтація на надання сучасних публічних послуг у розвинених країнах світу виявило себе в концепціях публічного менеджменту, публічного адміністрування, державно-приватного партнерства (ДПП).

Перевантаження владними повноваженнями та контрольними функціями, велика кількість бюрократизованих процедур, змусила уряди багатьох країн змінити акценти в державноуправлінській діяльності на досягнення ефективності роботи публічних органів влади, децентралізацію, мотивування, застосування ринкових методів в управлінні, суспільний контроль.

Поєднання економічних та соціальних інтересів, що виникає в процесі реалізації державно-приватного партнерства, потребує напрацювань та розробки сучасних моделей застосування одного із різновидів соціального управління – публічного адміністрування. Враховуючи, що наукові дискусії вітчизняних вчених щодо понять “державне управління”, “публічне управління”, “публічне адміністрування” продовжуються, а державно-приватне партнерство як правовий інститут законодавчо визначений шляхом прийняття Закону України “Про державно-приватне партнерство” в 2010 р., то це ставить відповідні теоретичні та практичні завдання перед наукою “державне управління”.

Дослідженню окремих аспектів державно-приватного партнерства присвятили свої праці вітчизняні та зарубіжні науковці, такі як В. Варнавський, М. Віллісов,

Д. Делмон, І. Спасибо-Фатєєва, М. Щегорцов та ін. Теоретичні та практичні проблеми публічного адміністрування знайшли своє відображення у дослідженнях В. Авер'янова, М. Беньо, В. Малтновського, Н. Мельтюхової, В. Мартиненка та ін. Але слід зазначити, що питання реалізації публічного адміністрування в механізмах взаємодії органів державної влади та приватних партнерів потребує подальших досліджень як в теоретичному так і в прикладному аспекті.

Мета дослідження полягає в поглибленні науково-теоретичних засад адаптації моделей публічного адміністрування в процесі державно-приватного партнерства з точки зору сучасних наукових підходів.

Розглядаючи управлінську діяльність як явище, слід визначити, що вона спрямована на досягнення суспільно важливих завдань та пов'язана з наданням значної кількості послуг. Причому вимоги до органів управління з боку приватного сектору та інвесторів щодо якості послуг постійно зростають. Але перевантаження регулюючими функціями, бюрократичні дозвільні процедури, які присутні в адміністративно-правовій сфері державних органів, заважають вирішувати вищеперераховані завдання. Дискусія щодо розробки механізмів “ефективного врядування” (“good governance”) триває, залишаючись досить актуальною. Аналіз системи органів, які функціонально задіяні в процесах державного управління, показує, що в першу чергу законодавчо визначені суб'єкти виконують завдання направлені на досягнення публічних цілей та реалізують суспільні інтереси.

Реалізація суспільних (публічних) інтересів суб'єктами владних повноважень вимагає формування державної або суспільної волі у формі правового рішення, направлено на об'єкт управління, який зобов'язаний виконувати встановлені правила. Таким чином, суб'єктом регулюються поведінка об'єкта в необхідних межах, що зумовлене вираженням публічного інтересу та здійсненням владних повноважень, в процесі чого доцільним є поєднання та узгодження приватних і публічних інтересів [20, с. 101].

Термін “public”, який зустрічається в зарубіжній науковій літературі, перекладається як державний, публічний, громадський, суспільний [9, с. 11–14]. З поняттям “публічний” тісно пов'язані й терміни “публічна влада” та “публічна адміністрація”. Публічна влада в Україні реалізується у формі державної влади та влади місцевого самоврядування (муніципальна влада) [21, с. 39], які розмежовані Конституцією України (ч. 1 ст. 5) [11].

В європейському праві поняття “публічна адміністрація” розуміється як система органів публічної влади, які виконують свої повноваження у державній сфері виключно в інтересах суспільства. Крім органів публічної влади та органів, що виконують делеговані їм органами публічної влади функції, включають і незалежні публічні підприємства та фізичних осіб, в разі виконання ними повноважень офіційних органів [17, с. 41; 2, с. 14].

Словник термінів і понять з державного управління визначає публічну адміністрацію як сукупність державних і недержавних суб'єктів публічної влади, ключовими структурними елементами якої є органи виконавчої влади та виконавчі органи місцевого самоврядування [12, с. 168–169]. В. Авер'янов публічну адміністрацію розглядає як сукупність органів виконавчої влади та органів

самоврядування, що підпорядковані політичній владі, забезпечують виконання закону та здійснюють інші публічно-управлінські функції [1, с. 117].

Більшість дослідників проблематики публічного адміністрування, вказують, що воно є частиною ширшого поняття – управління, зміст якого визначається як певна дія для досягнення конкретної мети [14, с. 9]. Підхід до розуміння змісту адміністрування з точки зору теорії управління є розповсюдженим. Такий погляд акцентує увагу на тому, що адміністрування є способами та прийомами, діями прямого і обов'язкового визначення поведінки і діяльності людей з боку відповідних керівних компонентів держави. Зазначені методи з боку державного органу або посадової особи мають безпосередній вплив на волю виконавців шляхом установлення їх обов'язків, норм поведінки та вказівок; в односторонньому порядку впливають на вирішення існуючої проблеми, розв'язання ситуації, що підлягає обов'язковому виконанню; вимагають безспірного виконання розпоряджень і вказівок, встановлюючи за невиконання юридичну відповідальність [3, с. 105]. Згідно з енциклопедією державного управління, публічне адміністрування це різновид управлінської діяльності інституцій публічної влади, завдяки якій держава та громадянське суспільство забезпечують самокерованість (самоврядність) усієї суспільної системи та її розвиток у певному, визначеному напрямку [4, с. 489].

В. Колпаков визначає зміст публічного адміністрування як діяльність суб'єкта публічної адміністрації, що спрямована на виконання владних повноважень публічного змісту і яка використовує засоби управління, надання адміністративних послуг, участь у відносинах відповідальності суб'єктів публічної адміністрації, застосування заходів впливу за порушення правил, встановлених публічною адміністрацією [10].

Деякі дослідники розглядають поняття “публічне адміністрування” як скоординовані групові дії та взаємодія законодавчої, виконавчої та судової гілок влади в державних справах, які відіграють значну роль у формуванні державної політики та є частиною політичного процесу; відрізняються від адміністрування у приватному секторі і мають зв'язок із приватними групами та індивідами, що працюють у різних компаніях та громадах [18].

На думку Г. Зінченко, система публічного адміністрування – це організаційні державні структури, працівники яких реалізують необхідні функції, за допомогою комплексу відповідних форм, методів і процедур та прямих і зворотних зв'язків між державою та суспільством [8, с. 46]. Говорячи про систему публічного адміністрування, В. Мартиненко вважає, що остання забезпечує процес здійснення публічного управління шляхом формування та реалізації системи виконавчих органів демократичного врядування – публічних адміністрацій, на всіх рівнях соціальної структуризації суспільства [13, с. 21].

Багато дослідників висловлюють думку, що публічне адміністрування це органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, інші суб'єкти, які відповідно до законодавчих чи договірних повноважень забезпечують виконання законів та діють в публічних інтересах [16, с. 28]. Відповідно до іншого визначення, публічне адміністрування – це метод управління, який забезпечує надання суспільству послуг щодо законодавства та реалізацію обраної політики,

яку втілюють відповідно до делегованих повноважень державні службовці у всіх напрямках прояву зазначеної політики [19, с. 388-389].

Як бачимо, різні дослідники наводячи свій погляд на категорію “публічне адміністрування”, переважно сходяться на думці, що це управлінська діяльність органів виконавчої влади, місцевого самоврядування, інших суб’єктів публічної влади, яка забезпечує вплив на суспільну систему в цілому шляхом відповідних форм, механізмів, інструментів, методів і процедур, забезпечуючи таким чином рух суспільної системи та її розвиток у необхідному напрямі.

Отже, говорячи про державно-приватне партнерство з точки зору норм Закону України “Про державно-приватне партнерство” [5], зрозуміло, що мова йде про співробітництво між державними органами та органами місцевого самоврядування та юридичними чи фізичними особами-підприємцями на основі договору та у встановленому законодавством порядку, що передбачає виконання державних повноважень у системі публічного адміністрування.

Процеси здійснення взаємодії держави в особі уповноважених органів з приватним власником у сфері державно-приватного партнерства, що закріплено юридично, передбачає довгостроковість відносин, спільне фінансування та розподіл ризиків, вимагає відповідних процедур та повноважень з точки зору публічного адміністрування всього циклу по підготовці, розробці та реалізації проектів, які передбачають надання публічних послуг. Державно-приватне партнерство все більше вирішує специфічні соціальні проблеми. Органи влади прагнуть до інтеграції інститутів громадянського суспільства та приватного сектору в розвиток проектів суспільно важливих обслуговуючих проектів (community social service projects) [22, с. 18].

Відповідно до вищенаведених наукових визначень публічного адміністрування, розглянемо організаційно-правові повноваження щодо публічного адміністрування державних органів у сфері державно-приватного партнерства відповідно до норм чинного законодавства.

Діюче вітчизняне законодавство суб’єктами публічної адміністрації у сфері державно-приватного партнерства уповноваженими визначає: Кабінет Міністрів України [5-6], Міністерство економічного розвитку й торгівлі України [15] та органи місцевого самоврядування [5; 7]. Розглянемо їхній адміністративно-правовий статус більш детально.

Законом України “Про Кабінет Міністрів України” (ст. 1) визначено, що в системі органів виконавчої влади Кабінет Міністрів України є вищим органом, який здійснює виконавчу владу безпосередньо та через міністерства, інші центральні органи виконавчої влади, місцеві державні адміністрації, спрямовуючи, координуючи та контролюючи діяльність цих органів [6]. Основні повноваження Кабінету Міністрів України визначено ст. 20 вищевказаного Закону України [6], а саме: забезпечення проведення державної економічної політики; здійснення відповідно до закону управління об’єктами державної власності, делегування окремих повноважень щодо управління зазначеними об’єктами міністерствам, іншим центральним органам виконавчої влади, місцевим державним адміністраціям та відповідним суб’єктам господарювання; сприяння розвитку підприємництва на засадах рівності перед законом усіх форм власності та

соціальної спрямованості національної економіки; забезпечення розроблення й виконання програм структурної перебудови галузей національної економіки та інноваційного розвитку; забезпечує проведення державної промислової політики, визначає пріоритетні галузі промисловості, які потребують прискореного розвитку.

Відповідно до ст. 13 Закону України “Про державно-приватне партнерство” [5] Кабінет Міністрів України чи уповноважений ним орган, приймає рішення про здійснення державно-приватного партнерства щодо об’єктів державної власності, проведення конкурсу та затвердження результатів конкурсу з визначення приватного партнера.

Міністерство економічного розвитку і торгівлі України (далі – Мінекономрозвитку) є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує: формування та реалізацію державної політики економічного, соціального розвитку і торгівлі, державну промислову політику, державну зовнішньоекономічну політику, державну політику у сфері технічного регулювання, оцінки відповідності та стандартизації, управління об’єктами державної власності, розвитку підприємництва, державно-приватного партнерства. Одними з основних завдань Мінекономрозвитку є (п. 1) : забезпечення формування та реалізація державної політики у сфері державно-приватного партнерства [15].

Мінекономрозвитку як уповноважений Кабінетом Міністрів України орган у сфері державно-приватного партнерства, відповідно до ч. 1 ст. 13 Закону України “Про державно-приватне партнерство” має повноваження щодо прийняття рішення про здійснення ДПП щодо об’єктів державної власності, проведення конкурсу та затвердження результатів конкурсу з визначення приватного партнера [5]. Ст. 21 вищевказаного закону дає повноваження Мінекономрозвитку здійснювати контроль за виконанням договорів, укладених у рамках державно-приватного партнерства Ст.22 Закону України “Про державно-приватне партнерство” детально визначає низку повноважень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державно-приватного партнерства, а саме [5]:

- підготовка пропозицій щодо забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері державно-приватного партнерства;
- проведення моніторингу ефективності діяльності органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування у сфері ДПП;
- розроблення концепції та проектів державних цільових програм щодо сприяння розширенню державно-приватного партнерства, вжиття заходів для їх виконання;
- сприяння захисту законних прав та інтересів державних і приватних партнерів у процесі здійснення ДПП;
- сприяння досудовому врегулюванню спорів між державними та приватними партнерами;
- проведення моніторингу, узагальнення та оприлюднення в установленому порядку результатів ДПП, у тому числі здійснення оцінки та моніторингу загального рівня ризиків державного партнера в договорах, укладених у рамках державно-приватного партнерства;
- проведення моніторингу дотримання вимог законодавства у сфері державно-приватного партнерства, у тому числі під час проведення конкурсів із визначення приватного партнера;

- проведення в межах своїх повноважень інформаційно-роз'яснювальної та консультативної роботи;
- участь в організації навчання й підвищення кваліфікації фахівців у сфері державно-приватного партнерства;
- ведення обліку договорів, укладених у рамках ДПП;
- подання позовів про розірвання договорів, укладених у рамках державно-приватного партнерства, об'єктами яких є об'єкти державної власності, у разі порушення приватними партнерами умов таких договорів.

Що стосується повноважень органів місцевого самоврядування в процесі реалізації проектів у рамках державно-приватного партнерства, то ч. 2 ст. 13 Закону України “Про державно-приватне партнерство” визначає, що рішення про здійснення державно-приватного партнерства щодо об'єктів комунальної власності, проведення конкурсу з визначення приватного партнера та затвердження результатів приймаються місцевими радами. Так як вищеназваний Закон України в ст. 17 зазначає, що укладення договору в рамках ДПП здійснюється органом, який прийняв рішення про здійснення державно-приватного партнерства, то щодо об'єктів комунальної власності ці повноваження покладаються на відповідні органи місцевого самоврядування. Що стосується контрольних функцій, то Закон України “Про державно-приватне партнерство” (ст. 21) передбачає, що контроль за виконанням договорів, укладених в рамках державно-приватного партнерства, здійснюють органи місцевого самоврядування, їх посадові особи відповідно до їхніх повноважень у порядку, встановленому законом [5].

Таким чином, вітчизняне законодавство наділяє органи державної влади та місцевого самоврядування значним колом повноважень у сфері публічного адміністрування в процесі реалізації проектів ДПП. Це дає можливість формувати та реалізовувати політику державно-приватного партнерства, проводити моніторинг процесу підготовки та виконання проектів ДПП, здійснювати контрольні функції.

Проаналізувавши особливості публічного адміністрування у сфері державно-приватного партнерства, повноваження суб'єктів уповноважених управляти процесами здійснення ДПП, можна визначити, що система публічного адміністрування у сфері державно-приватного партнерства шляхом притаманних їй повноважень, засобів та процедур вирішує питання, направлені на регулювання економічної сфери держави, створюючи нормативне поле та умови щодо реалізації суспільно важливих публічних проектів, які характеризуються значними фінансовими, майновими, управлінськими витратами державного та приватного партнерів, довгостроковістю відносин, солідарною відповідальністю і ризиками та має на меті виконання функцій проектування, фінансування, будівництва, відновлення, експлуатації, пошуку й обслуговування у визначених законодавством сферах, що в кінцевому рахунку дає значний соціально-економічний ефект.

Перспективи подальших досліджень полягають у пошуку функціональних особливостей публічного адміністрування у сфері державно-приватного партнерства на регіональному рівні, враховуючи напрями державної політики щодо децентралізації окремих владних повноважень та делегування останніх на місцевий рівень, що дасть більше можливостей для реалізації значної кількості проектів в регіонах.

Література:

1. *Авер'янов В. Б.* Реформування українського адміністративного права: ґрунтовний привід для теоретичної дискусії / В. Б. Авер'янов // *Право України*. – 2003. – № 5. – С. 117–122.
2. *Білозерська Т. О.* Реформування публічної адміністрації в Україні як крок до європейської інтеграції / Т. О. Білозерська // *Форум права*. – 2007. – № 2. – С. 11–19.
3. *Державне управління : [навч. посіб.]* / А. Ф. Мельник, О. Ю. Оболенський, А. Ю. Васіна, А. Ю. Гордієнко ; [за ред. А. Ф. Мельник]. – К. : Знання-Прес, 2003. – 343 с.
4. *Енциклопедія державного управління : у 8 т. – Т. 8: Публічне врядування / наук.-ред. кол. : В. С. Загорський [та ін.]* – Львів : ЛРІДУ, НАДУ, 2011. – 712 с.
5. Закон України “Про державно-приватне партнерство” від 01.07.2010 р. №2404-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2404-17>.
6. Закон України “Про Кабінет Міністрів України” : від 27.02.2014 р. № 794-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2591-17>.
7. Закон України “Про місцеве самоврядування в Україні” : від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80/page>.
8. *Зинченко Г. П.* Социология управления : учебно-метод. комплекс / [Г. П. Зинченко, А. А. Иванова, В. Д. Лысенко, И. И. Рогов]. – Ростов-н/Д. : СКАГС, 2010. – 48 с.
9. *Кілієвич О.* Англо-український глосарій термінів і понять з аналізу державної політики та економіки / О. Кілієвич. – К. : Вид-во Соломії Павличко „Основи”, 2003. – 510 с.
10. *Колпаков В. К.* Адміністративно-правові відносини: поняття і види / В. К. Колпаков [Електронний ресурс] // *Юридичний науковий електронний журнал*. – 2013. – № 1. – Режим доступу : http://www.lsej.org.ua/1_2013/ukr/Kolpakov.pdf.
11. Конституція України від 28 червня 1996 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
12. *Малиновський В. Я.* Словник термінів і понять з державного управління / В. Я. Малиновський. – К. : Центр сприяння інституційному розвитку державної служби, 2005. – 254 с.
13. *Мартиненко В. М.* Демократичне врядування: проблеми теорії та практики / В. М. Мартиненко // *Публічне управління: теорія та практика : зб. наук. пр. Асоціації докторів наук з державного управління*. – Х. : Вид-во “ДокНаукДержУпр”, 2010. – № 1. – С. 16–22.
14. *Методичні підходи до організації діяльності з публічного адміністрування : наук. розробка / уклад. : Н. М. Мельтюхова, Л. В. Набока, Ю. В. Дідок ; за заг. ред. Н. М. Мельтюхової*. – К. : НАДУ, 2011. – 48 с.
15. Постанова Кабінету Міністрів України “Питання Міністерства економічного розвитку і торгівлі України” від 20.08.2014 р. № 459 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/459-2014-%D0%BF>.
16. *Публічне адміністрування в Україні : навч. посіб.* / В. Б. Дзюндзюк, О. Б. Коротич, Н. М. Мельтюхова та ін. [за заг. ред. д.філос.н., проф. В. В. Корженка, к.е.н., доц. Н. М. Мельтюхової]. – Х. : Вид-во ХарРІ НАДУ “Магістр”, 2011. – 256 с.
17. *Пухтецька А.* “Європейський адміністративний простір” як новела української адміністративно-правової науки: понятійно-термінологічна характеристика / А. Пухтецька // *Юридична Україна*. – 2006. – № 8. – С. 41–45.
18. *Рейни Х. Дж.* Анализ и управление в государственных организациях / Х. Дж. Рейни ; : пер. с англ. – 2-е изд. – М. : ИНФРА-М, 2002. – 402 с.
19. *Семенчук Т. Б.* Сутність категорії “публічне адміністрування” та передумови її формування / Т. Б. Семенчук // *Вісник економіки транспорту і промисловості : зб. наук.-практ. ст.* – Х. : УДАЗТ, 2013. – Вип. 42. – С. 385–390.

20. Ткач Г. Поняття владного повноваження / Г. Ткач // Вісник Львівського ун-ту. Серія юрид. – 2009. – № 49. – С. 101–105.

21. Ярмиш О. Н. Державне будівництво та місцеве самоврядування в Україні : підруч. / О. Н. Ярмиш, В. О. Сербогін. – Х. : Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2002. – 531 с.

22. Good Practice Reader: Public-Private Partnership in Integrated Urban Policy.– RegGov Fast Track Network. Regional Governance of Sustainable Integrated Neighbourhood Development. – December 2009. – 63 p.

Надійшла до редколегії 02.04.2015 р.

УДК 351:658.26(477)

О. Ю. Стоян,

*к.е.н., докторант кафедри державного управління Інституту державного управління
Чорноморського державного університету ім. Петра Могили, м. Миколаїв*

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ВІДНОВЛЮВАЛЬНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ УКРАЇНИ: КЛЮЧОВІ ТЕНДЕНЦІЇ ТА ШЛЯХИ ПОДАЛЬШОГО РОЗВИТКУ

Розглянуто основні підходи до визначення поняття “публічне управління”. Досліджено стан, особливості та тенденції розвитку публічного управління в Україні загалом та у сфері відновлювальної енергетики зокрема. Проаналізовано основні кроки Уряду щодо розвитку публічного управління в досліджуваній сфері. Визначено подальші перспективи розвитку механізмів державного регулювання у сфері відновлювальної енергетики України в контексті розвитку публічного управління як головної рушійної сили ефективного функціонування системи органів державної влади у сфері відновлювальної енергетики України.

Ключові слова: Відновлювальна енергетика, державне регулювання, публічне управління, механізми державного регулювання, стимулювання розвитку.

O. Iu. Stoian,

*Doctoral student of Public Administration Department, Institute of Public Administration of
Chornomorsk State University named after Petra Mogily, PhD in Economics, Mykolaiv*

PUBLIC ADMINISTRATION IN THE FIELD OF RENEWABLE ENERGY OF UKRAINE: THE KEY TRENDS AND WAYS OF FURTHER DEVELOPMENT

The main approaches to the definition of the concept of “public administration” are investigated. The condition, features and trends of public administration’s development in Ukraine in general and in the sphere of renewable energy in particular are researched. The basic steps of the government of Ukraine towards the development of public administration in the studied area are analyzed. The further prospects of development of the mechanisms of state regulation in the sphere of renewable energy of Ukraine in the context of development of public administration as the main driving force of effective functioning of the system of public authorities in the field of renewable energy in Ukraine are defined in the article.

Key words: renewable energy, state regulation, public administration, mechanisms of state regulation, promotion of development.